

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 32.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392737072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

kørte ud mod det åbne Land, der bredte sig milevidt ud med gule Markflader, hvor Rimen tæde. Hvide Skyer drog højt hen over Himlen, og Blæsten gik som én Strøm gennem Poppelkroerne. Hestene slog med Hovederne og satte i Galop, Hovslagene klaprede, og Hjulene ilede, mens Vejen strømmede hen under dem — ud, ud til Friheden kørte de! Solen steg højere og højere, og Lærkornes evige Kvidren kogte over dem. Fremad, fremad gik de! Tue satte i at skringe i vilden Sky.

Det blev på ny Efterår med korte, sludfulde Dage og tidligt kommende Aftener. Kastanierne lod alle deres Blade flagre ned over Vejen, og gennem de nøgne Grene så Tue Skyerne flyve hen over Himlen. Engene lå tomme og flade hen, kun Åen lyste ud gennem det mørke Land. Dunkelrøde Vintergardiner blev hængt op om Vinduerne, tykke Tæpper bredtes over Gulvet, og Ilden tændtes i de store Ovne. De rullede tidligt ned og samlede om Bordet med Hængelampen og Bøgerne, Fader læste højt, mens Døren stod åben ind til Spisestuen, hvor Ane sad og stoppede Strømper.

Således havde de det, når de alle sammen var hjemme, men det kunde også hælde, at Fader og Moder skulde ud til fremmede, enten op i Byen eller ud på Landgårdene, hvortil Jes da måtte køre dem i den gamle Karosse. Regitze og Tue stod ude på Jærntappen og lyttede efter den bortkørende Vogn, til den drejede om et Skovhjørne, og Hjulenes Rumlen blev borte. Så løb de ind i Kabinettet, fra hvis Vindue de ofte kunde se de fjærne, svage Lysgnister fra den Gårds Ruder, hvortil Fader og Moder skulde. Der stod de og gættede, hvor langt vel Vognen nu kunde være henne ad Landevejen.

Siden sad de sammen i den store Lænestol foran Ovnens åbne Lysgab, Regitze med Fødderne på Ka-

minristen, og Tue med Hovedet ved hendes Bryst. Snehygerne knitrede mod Ruderne, og Vinterstormen tudede om det enligt liggende Hus; ude fra Fjorden hørte de Tågehornene kalde og klage fra de krydsende Skibe, men herinde flammede den røde Ild, og Regitzes dæmpede Stemme tryllede dem hen til en anden Verden, en evig Lysets Verden, til Lande, hvor Sommeren stod evig grøn under en evig blå og strålende Himmel, hvor Menneskene skød op af den frodige Jord som prægtige, svulmende Blomster, voxende op ad mod Solen, al Lysets og Livets Kilde.

Hun fortalte om Saharas gule Sandørk i den bageende Solhede; ingen Vind rørte sig under Himmelblået, ingen Lyd hørtes, kun Sandskornene gnistrede. Midt på den mægtige Flades Tomhed stod kun en enlig Palme, gammel og grå, bøgende sit Hoved under Solens Sviden, som søgende ind i sin egen Skygestrimmel — — —

— Om Livet på de ensomme Småøer, fortabte i det stille Oceans Uendelighed, om de kridthvide Klinter, der steg af det salthå Hav, om Palmernes Viftekroner, som hang under Luftens Azur, mens mahognibrune Mænd hvilte ved deres Rødder, røg af lange, tynde Piber og stirrede over det grænseløse, solspillende Vandspejl. Om Bambushytterne inde under Urskovens høje Bryn, hvor Kvinderne sad i Græsset med de spæde Børn ved Brystet, med røde Tørklæder om Panden og drømmende Blikke. Varmen glødede i Luften, og Oceanet lullede og hviskede mod de muslingstræede Kyster. Og bagved stod Urskoven og tav i sin evige Ro.

Eller om Indiens Perlelande, om Djunglens farverige, forvildede Krat, hvor gule, sortstribede Tigre listede på lette Fødder, og grønne Slanger løftede sig fra snoede Grene og blinkede mod Lyset med hvide Øjensprækker; hvor blegrode Flamingoer stod på deres stilketynde Ben på grønne, sejlede Stammer